

ἦδὴν ἀλλὰ διαφανεῖ ἔτι ἀτμοσφαῖρα. Καθήμενος ἀπέδλεπον πρὸς τὸ παράθυρον ἀναμμένων καὶ ἐρωτῶν ἑμαυτὸν ἐὰν θὰ ἀνοιχθῇ. Καὶ ὄντως ἰδοὺ ἀνοίγεται τὸ παράθυρον καὶ ἐπιφαίνεται ἡ Ζηναῖς.

Ἦτο ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα λευκὴν, καὶ αὐτὴ δέ, τὸ πρόσωπον, οἱ βραχίονες, αἱ χεῖρες ἦσαν ὡχραί, λευκαὶ σχεδόν. Ὡραν πολλὴν ἐστάθη ἀκίνητος καὶ τὸ βλέμμα τῆς προσηλωμένον κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν τῆς, διέμεινεν ἀκίνητον ὑπὸ τὰς συνεσπασμένας ὀφρύς τῆς. Τοιοῦτον βλέμμα τῆς οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδῃ. Ἐπειτα δὲ συμπλέξασα ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τῆς ἔφερεν αὐτάς εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ διὰ μιᾶς ἀποχωρίζουσα τοὺς δακτύλους ἐρρίψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν ἐπὶ τῶν ὤτων τῆς καταπίπτουσαν κόμην τῆς, τὴν ἔσεισε, καὶ πῶς μετ' ἀποφάσεως, κατανεύουσα τὴν κεφαλὴν τῆς, ἔκλεισε τὸ παράθυρον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας συννητήθημεν ἐν τῷ κήπῳ. Καὶ ἐγὼ μὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀποψύγω, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἐκράτησε.

— Δός μου τὸν βραχίονά σου μ' εἶπε μετ' ἀγάπης ὅπως καὶ ἄλλοτε. Πολὺν καιρὸν ἔχομεν νὰ τα εἰποῦμεν.

Τὴν παρετήρουν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπέλαμπον, τὸ δὲ πρόσωπόν τῆς ἔμειδία ὥς διὰ μέσου ἐλαφροῦς ὁμίχλης.

— Ἡ ἀδιαθεσία σας ἐξακολουθεῖ; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅχι! τὴν πλεον ὅλα ἐπέρασαν, ἀπεκρίθη δρεπούσα βιαίως μικρὸν ῥόδον ἐρυθρόν. — Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ.

— Καὶ θὰ εἴσθε πάλιν ὅπως καὶ πρῶτα; ἠρώτησα.

Ἡ δὲ Ζηναῖς ἔφερε τὸ ῥόδον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ μ' ἔφάνη ὅτι ἡ ἀντανάκλασις τῶν λαμπρῶν πετάλων ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Λοιπὸν ἔχω μεταβληθῇ; μὲ ἠρώτησε.

— Βεβαίως ἔχετε μεταβληθῇ, εἶπον ἡμιοιόγων τὰ χεῖλη.

— Σὰς εἶδεξα ψυχρότητα, τὸ εἰσεύρω, εἶπεν ἡ Ζηναῖς, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ προσέξετε, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ φερθῶ ἀλλῶς... Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ γίνεταί λόγος περὶ τούτου;

— Δὲν θέλετε νὰ σας ἀγαπῶ! αὐτὴ εἶπε ἡ ἀλήθεια ἀνεφώνησα περιλυσπος καὶ μεθ' ὀρμῆς ἀκαυσίας.

— Ὅχι! νὰ μ' ἀγαπάτε, ἀλλ' ὅχι ὅπως πρῶτα.

— Πῶς λοιπὸν;

— Πῶς; ὥς φίλος.

Καὶ μοι ἔδωκε νὰ ὁσφρανθῶ τὸ ῥόδον.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζηναῖς, ἐγὼ εἶμαι πολὺ μεγαλητέρα καὶ εἰμποροῦσα νὰ ἤμην θεία σας, μὰ τὸ ναί! ἢ ἂν ὅχι θεία, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀδελφὴν μεγαλητέρα, ἐν ᾧ σεῖς εἴσθε...

— Παιδί, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σας, ὑπέλαβον ἐγώ.

— Παιδί, βέβαια, ἀλλὰ παιδί θελκτικὸν ἀξιόλογον, ἐξυπνον καὶ πολὺ ἀγαπητὸν μου. Μάθετε ὅτι θὰ σας ἀπονεύω καὶ βαθμόν· ἀπὸ σήμερον σὰς διορίζω ἀκόλουθόν μου, μὴ λησμονήτε δὲ ὅτι οἱ ἀκόλουθοι οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀφίνουν μόνην τὴν δέσποινάν των. Λάβετε καὶ τὸ σημεῖον

τοῦ νέου ὑπουργήματός σας, — προσέθηκε θέτουσα τὸ ῥόδον εἰς τὴν κομμοδόχην τοῦ ἐνδύματός μου, — ὥς δείγμα τῆς πολλῆς μου πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας.

— Πρῶτα ὅμως ἐλάμβανον ἄλλου εἶδους δείγματα τῆς εὐνοίας σας, ἐψιθύρισα.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ζηναῖς βλέπουσά με πλαγίως, πόσον καλὰ ἐνθυμεῖσθε! Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν...

Καὶ κλινάσα πρὸς με ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου φίλημα ἀγνόν καὶ ἥρεμον.

Καὶ πρὶν προφθᾶσω νὰ ἐγείρω πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκείνη ἐστρέφετο νὰ ἀπέλθῃ.

— Ἀκολουθεῖ μοι, ἀκόλουθέ μου, εἶπε καὶ κατευθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν.

Τὴν ἠκολούθησα ἀγνοῶν καὶ ἐγὼ τί νὰ σκεφθῶ.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ἡ ἥσυχος καὶ φρονιμωτάτη εἶνε τῷ ὄντι αὐτὴ ἐκείνη ἡ Ζηναῖς ἡ γνωστὴ μοι; διανοοῦμην καὶ τὸ βάδισμά τῆς μοι ἐφαίνετο εὐρυθμότερον.

Ὡ! Θεέ μου! μετὰ πόσης δυνάμεως ὁ ἔρως μου ἀνεζώπυρῆθη.

ΙΣΤ'

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς συνήθεις ξένους, οἵτινες εἶχον προσέλθῃ πάντες, ὥς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην καὶ ἀείμνηστον ἐσπερίδα, οὐδὲ τοῦ Νιρμάτσου ἐξαιρουμένου. Ὁ δὲ Μαῖδανὸς εἶχεν ἔλθῃ πρῶτος πάντων, κομίζων νέα ποιήματα.

Τὸ παιγνίδιον τοῦ φ' ἂν ἤρχισε, ἀλλ' ἄνευ ἀλλοκότων παρακολουθημάτων ἄνευ ζωηροτήτων, ἄνευ θορύβου, ἡ δὲ κυνικὴ ἐκείνη περὶ τοὺς τρόπους ἀφέλεια εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ἡ Ζηναῖς ἔδωκεν ἄλλοιον τύπον εἰς τὰς ὁμιλίαις ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ ὥς ἀκόλουθος ἐκαθήμην παρ' αὐτῇ.

Μεταξὺ δὲ ἄλλων εἶχε προτείνειν ὅτι, ὅστις ἠέλεε χάσῃ, ἀντὶ παντὸς ἄλλου προστίμου, νὰ δινηθῇται τί ὄνειρον εἶχεν ἴδῃ. Ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη δὲν νῦδοκίμωδε, διότι τὰ ὄνειρα ἢ δὲν ἦσαν ἀξία λόγου (ὥς τὸ τοῦ Βελοδζορόδ, ὅστις εἶχεν ἴδῃ ὅτι ὁ ἵππος του εἶχε κεφαλὴν ξυλίνην καὶ ἔδιδεν εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ ἰχθυῖς), ἢ ἦσαν πεπλασμένα ὥς φέρ' εἰπεῖν τὸ τοῦ Μαῖδανὸς, ὅστις μας ἐδιηγῆθη ἀληθὲς διήγημα, ἐν ᾧ ἀνέμιξε ταφάς, ἀγγέλους, λύρας, ἄνθη λαλοῦντα καὶ ἥχους μακρόθεν ἀκουομένους. Ἀλλ' ἡ Ζηναῖς δὲν τον ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ.

— Ἄν εἶνε νὰ δινηθῶμεν ἱστορίας, τότε ἄς ἐπινοήσῃ ἕκαστος ἡμῶν κατὰ σειράν μίαν ἱστορίαν καὶ ἄς τὴν δινηθῇ...

Πρῶτος πάλιν ὁ Βελοδζορόδ ἔχασε, καὶ ὥς πρόστιμον ἠναγκάσθη νὰ δινηθῇ τι.

Ὁ νέος Οὐδάρης ἐταράχθη.

— Δὲν ἠξείρω νὰ ἐπινοήσω τίποτε.

— Τί βλακεία! εἶπεν ἡ Ζηναῖς. Νά, φαντασθῆτε ὅτε εἴσθε νυμφευμένος καὶ δινηθῆτέ μας πῶς θὰ διηρχεσθε τὰς ὥρας σας μετὰ τῆς γυναικὸς σας. Θὰ τὴν ἐκλείετε;

— Θὰ τὴν ἐκλείων.

— Καὶ θὰ ἐμένετε κατάκλειστος μαζί της;

— Καὶ θὰ ἐμένα κατάκλειστος μαζί της ὅλημέρα.

— Πολὺ καλὰ! Ἀλλ' ἂν ὅμως αὐτὴ ἐστενοχωρεῖτο καὶ σας ἔκαμνε τίποτε πανηγύρια;

— Θὰ τὴν ἐφόνευον!

— Καὶ ἂν ἐφευγε;

— Θὰ τὴν συνελάμβανον καὶ θὰ τὴν ἐφόνευον.

— Πολὺ καλὰ! Τώρα νὰ μου εἰπῆτε, ἐὰν ἐγὼ ἤμην ἡ σύζυγός σας, τί θὰ ἐκάμνετε;

Ὁ Βελοδζορόδ μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἀπεκρίθη:

— Θὰ ἐφονευόμην ἐγώ.

Ἡ Ζηναῖς ἐμείδιασε καὶ εἶπε:

— Ὡς βλέπω σεῖς πολὺ σύντομα τὰ θέλετε τὰ πράγματά σας.

Δευτέρα ἔχασεν ἡ Ζηναῖς. Ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὀροφὴν ἐγίνε συννους.

— Ἀκούσατε, εἶπε, τί ἐπενόησα. Φαντασθῆτε ἀνάκτορον μεγαλοπρεπές, νύκτα θερινὴν καὶ χορὸν λαμπρόν, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ νεορὰ βασιλίς. Παντοῦ χρυσός, μάρμαρον, κρύσταλλος, μέταξα, φῶτα, μαργαρίται, ἄνθη, ἀρώματα, ὅλη ἡ πολυτέλεια τοῦ πλοῦτος.

— Σὰς ἀρέσκει ἡ πολυτέλεια; ὑπέλαβεν ὁ Λούσχιν.

— Ἡ πολυτέλεια εἶνε κάτι τι λαμπρόν, κομψόν καὶ ἀγαπῶ πᾶν ὅτι εἶνε κομψόν.

— Περιεσσότερον τοῦ ὥραιου; ἠρώτησεν ὁ Λούσχιν.

— Πιθανῶς τὸ ἐρώτημά σας εἶνε πολὺ βαθύ καὶ δὲν σας ἐννοῶ. Μὴ μ' ἐμποδίζετε νὰ προχωρήσω. Λοιπὸν ὁ χορὸς εἶνε ὅτι λαμπρόν· οἱ προσκεκλημένοι εἶνε πολλοί, νέοι ὅλοι, εὐμορφοὶ, γενναῖοι, καὶ ὅλοι ἀγαποῦν τὴν νεαρὰν βασιλίςσαν, τρελλαίνονται δι' αὐτήν.

— Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων; ἠρώτησεν ὁ Μαλεῦσκυ.

— Ὅχι! ἢ... σταθῆτε... μάλιστα, ὑπάρχουν.

— Καὶ εἶνε ἀσχημοί;

— Μεγαλοπρεπεῖς! εὐμορφότατοι! Ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὅλοι ἀγαποῦν τὴν νεαρὰν βασιλίςσαν, εἶνε μεγαλόσωμος καὶ κομψὴ καὶ ἐπὶ τῆς μαύρης κόμης τῆς φορεῖ διάδημα χρυσοῦν.

(Ἐπεται συνέχεια).

II. I. Φέρμπος

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ νόμος τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσον πάντα ἐὰ καὶ οὐκέτι πολυπραγμονεῖ.

Λουκιανός

Μία θεάρεστη βουλή, μία καλὴ μας πράξι εἶν' ἀπαλὸ προσκέφαλο, στρωσίδι ἀπὸ με-
[τάξι.

Μαρκοράς

Τί ψυδικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ σκοτώνωνται καὶ νὰ ἀλληλοτρῶγωνται οἱ ἄνθρωποι; Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ψωμί διὰ τόσα στομάχια.

Ταῖν